

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **P. H. a. s.,** zastoupeného JUDr. Dagmar Zadákovou, advokátkou se sídlem Praha 10, Strašnická 783/1, žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti,** se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2004, č. j. 9 Ca 186/2004 - 12,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora označeného usnesení městského soudu, jímž byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2004, č. j. 35/04-OIM-M, kterým bylo podle § 50 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen daňový řád) zamítnuto jeho odvolání proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 8. 12. 2003, č. j. Spr. 3128/03-22 o nepovolení zaplacení daňového nedoplatku ve splátkách.

Městský soud v napadeném usnesení dospěl k závěru, že rozhodnutí o posečkání daně vydané podle § 60 odst. 1 daňového řádu není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť se jím nezakládají, nemění, neruší, ani závazně neurčují práva nebo povinnosti. Za nerozhodné označil, že se jedná o rozhodnutí po formální stránce, neboť jde o případ výluky ze soudního přezkumu podle § 70 písm. a) s. ř. s. Poukázal přitom na rozhodnutí

Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2003, č. j. 3 Afs 10/2003 - 4. Žalobu z těchto důvodů podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl jako nepřípustnou.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá nezákonnost napadeného rozsudku a zkrácení práv ve smyslu § 65 s. ř. s. v důsledku porušení jeho práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu. Poukazuje na kasační důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a e) s. ř. s. Usnesením městského soudu v Praze ze dne 8. 12. 2003, č. j. 3128/03-22 byla zamítnuta stěžovatelova žádost o zaplacení daňového nedoplatku ve splátkách, přičemž byl stěžovatel nesprávně poučen o možnosti podat odvolání k Ministerstvu spravedlnosti. Stěžovatel se v souladu s poučením odvolal a Ministerstvo zřejmě po zjištění, že u správce daně jsou naplněny podmínky ust. § 49 odst. 2 daňového řádu, vrátilo ve smyslu § 50 odst. 3 daňového řádu věc správci daně k novému rozhodnutí. Správce daně totiž poté vydal další rozhodnutí, kterým s odvoláním na § 60 odst. 7 daňového řádu zamítl odvolání jako nepřípustné. Stěžovatel se domnívá, že pokud byla věc správci daně vrácena k novému rozhodnutí, měl správce daně znovu rozhodnout ve věci samé. Pokud správce daně o žádosti stěžovatele o povolení splátek rozhodoval s vědomím, že proti jeho rozhodnutí je možné podat odvolání a nepředpokládal, že odvolání možné není, byl tím při rozhodování ovlivněn. I když stěžovatel jako daňový dlužník nemá na povolení splátek soudního poplatku nárok, je toho názoru, že uvedená vada řízení je natolik závažná, že mohla ovlivnit správní uvážení správce daně a způsobit jeho vybočení z mezí diskreční pravomoci. Stěžovatel také nesouhlasí s názorem žalovaného, že vada řízení byla odstraněna vydáním nového rozhodnutí správcem daně. Proto se stěžovatel domáhal žalobou zrušení všech v jeho věci vydaných rozhodnutí a přiznání odkladného účinku žaloby. Stěžovatel se domnívá, že napadená rozhodnutí jsou úkony, jimiž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva a povinnosti. Pokud by totiž bylo vydáno vyhovující rozhodnutí, byla by změněna jeho povinnost uložená mu směnečným platebním rozkazem Městského soudu v Praze sp. zn. Sm 186/2001 potvrzeného rozsudkem Vrchního soudu v Praze sp. zn. 5 Cmo 225/2002. Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozhodnutí městského soudu zrušil.

Žalovaný ke kasační stížnosti sdělil, že nepovažuje za nutné se vyjadřovat a odkázal na své rozhodnutí a spisový materiál.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud především konstatuje, že podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. lze namítat nezákonnost rozhodnutí soudu o odmítnutí řízení; přitom lze sice uplatnit jakékoliv důvody, některé jsou však pojmově vyloučeny. K nim patří námitka nesprávného posouzení právní otázky soudem v předchozím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i námitka vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], neboť vážit právní posouzení provedené správním orgánem a zkoumat zákonnost průběhu správního řízení, jakož i oporu správního rozhodnutí v tomto řízení, lze jen tam, kde soud napadené rozhodnutí (a tedy i jemu předcházející řízení) zkoumá. Tak tomu ovšem není u rozhodnutí, která jsou svou povahou ze soudního přezkumu vyloučena; zde se soud zabývá jen charakterem rozhodnutí ve vztahu k naplnění podmínek soudního přezkumu. Tomu také odpovídá kasační námitka podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř.s.

Také Nejvyšší správní soud je v řízení o této kasační stížnosti oprávněn a povinen pouze k posouzení, zda městský soud odmítl návrh, jehož soudní přezkoumání zákon skutečně vylučuje.

K tomu ze správního spisu vyplynulo, že o žádosti stěžovatele o povolení splátek soudního poplatku předepsaného ve výši 240 000 Kč Městský soud v Praze jako správce daně dne 8. 12. 2003 rozhodl usnesením č. j. Spr. 3128/03 - 22 negativně a poučil o možnosti podání odvolání do 30 dnů k Ministerstvu spravedlnosti. Stěžovatel také odvolání podal, ale žalovaný přípisem ze dne 5. 2. 2004 spis vrátil městskému soudu s poučením o nepřípustnosti odvolání a nezbytnosti postupu podle § 49 odst. 2 daňového řádu. Na to městský soud rozhodnutím ze dne 13. 2. 2004, sp. zn. Spr 3128/2004 odvolání podle § 49 odst. 2 daňového řádu zamítl jako nepřípustné. Stěžovatel opět podal odvolání. Žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 4. 2004, č. j. 35/04-OIM-M odvolání zamítl, když v záhlaví jako přezkoumávané rozhodnutí označil rozhodnutí o nepovolení zaplacení daňového nedoplatku ze dne 8. 12. 2003 a své rozhodnutí zdůvodnil tak, že podle § 60 odst. 7 daňového řádu odvolání proti rozhodnutí o nepovolení splátek není přípustné.

O tomto postupu správců daně si lze myslet cokoliv, soud však k podané žalobě musí především zkoumat, zda napadené rozhodnutí jeho přezkumu podléhá. Teprve pokud jde o rozhodnutí soudem přezkoumatelné, může se jím, a jemu předcházejícím řízením, zabývat.

Podle § 60 odst. 1 daňového řádu může správce daně na žádost povolit daňovému dlužníkovi posečkání daně nebo její zaplacení ve splátkách. Proti tomuto rozhodnutí není přípustné odvolání. Lze přisvědčit městskému soudu v tom, že takovým rozhodnutím se nezasahuje do práv daňového dlužníka ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel také nekonkretizuje, k jakému zásahu v jeho případě došlo, vyjmenovává všechny podmínky ust. § 65 odst. 1. s. ř. s. s tím, že pokud by mu splátky byly povoleny, došlo by ke změně jeho platební povinnosti. Již ze samotného jeho tvrzení je zřejmé, že povinnost zasahující jeho práva nevzešla z tohoto, ale z jiného rozhodnutí, a nepovolením splátek k žádné změně nedošlo. Nelze stavět na tom, že při jiném než vydaném rozhodnutí by mohlo dojít ke změně jeho povinnosti, která by pro něho byla příznivější, a contr. tedy, že nepovolením splátek mu na jeho povinnosti nebyla dopřána nenároková úleva. Rozhodnutí žalovaného tedy nezasáhlo a zasáhnout nemohlo do subjektivních hmotněprávních oprávnění a povinností žalobce. Městský soud správně poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2003, č. j. 3 Afs 10/2003 -54 (publikováno pod č. 521/2005 Sb. NSS) podle něhož: *Rozhodnutí o stanovení záloh na daň v jiné výši a rozhodnutí o posečkání daně jsou výsledkem výkonu dozorčího práva správního orgánu, a jsou proto vyloučena ze soudního přezkumu dle ustanovení § 68 písm. e) a § 70 písm. a) s. ř. s., neboť nepředstavují zásah do subjektivních veřejných práv žalobce.* Podle § 70 písm. a) s. ř. s. jsou ze soudního přezkoumání vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími (tedy rozhodnutími ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.) a proti takovému rozhodnutí není žaloba přípustná [§ 68 písm. e) s. ř. s.]. Žalobu proti takovému rozhodnutí pak musí soud podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítnout.

Lze tak shrnout, že městský soud se nemohl dopustit pochybení odpovídajícímu kasačním důvodům podle § 103 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s. a nenaplnil ani kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., neboť žaloba nemohla být věcně projednána a bylo nutno jí odmítnout.

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty, zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1, 2 (§ 120) s. ř. s., když stěžovatel ve věci úspěšný nebyl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. března 2006

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu